

Kaféet är fullsatt och mitt på golvet står målarynglingen Ivan Lönneberg, en charmfull och spänstig stockholmsgrabb, laddad med vitalitet och muntra infall. Livlig som en ekorre och ful i truten som en hamsnjåare snor han omkring på Montparnasses terrasser, men trivs bäst på La Rotonde.

— Vilken krog! Och vilken stad! Kan han entusiastiskt utropa. — Jävlar! blod om jag nånsin lämnar det här landet! Det gör han inte heller. Han blir så förälskad i Frankrike, att han, när världskriget bryter ut, går in i franska främlingslegionen. Där stannar han under hela kriget tills han någon månad före fredsslutet stupar i en strid.

Men denna afton är han i färd med att från en bricka, som garconen håller fram, dela ut fyllda champagneglas till kaféets kunder.

— Voilà! säger han och räcker fram glaset. Det är ett av de få franska ord han som nykomling snappat upp.

— Vad går åt dej? Fyller du år?

— Inte fan! Men här var nyss en kille som ville bjuda på champagne och eftersom han måste gå, sa jag, att jag kunde överta jobbet. Tjugo centimes glaset. Billigt som fan, var? Det

här är andra omgången och det räcker kanske till en tredje. Gycken lämnade mej tjugo francs, men sen han gick sin väg har jäklarna härinne bara ökar. Ska du ha?

Jag tar glaset och sätter mig bredvid Bertil Hedlund, kallad Bull. Också han är en nykommen svensk. Bull är i sällskap med Kadel, en fotograf som säger att han är målare, och som ämminstone till det yttre är målerisk. Han går alltid skrudad i en spansk, veckrik slängkappa och pryder sitt långa, grå och fladdrande hår med en vidbrätrad, svart hatt. Till staturen är han jättelik och försedd med elefantfötter. Bredvid honom ter sig både Lönneberg och Bull som späda telningsar, något som de inte nämnvärt verkar nedtrycka av. Den lilla hjulbenta Windisch är också där. Han har visst något med båtar att göra eftersom han ibland talar om skeppsbygge, men liksom den ständigt missnöjda och griniga Kadel, som utger sig för målare, hänger han alltid på Rotonde.

Ivan är nu färdig med sin champagneutdelning och slår sig ned vid vårt bord. Hans smala, hjärtformade gossansikte glöder och upplivad förklarar han, att det är betydligt mera kul att bjuda på champagne än kuta efter pilsner i Stockholms målarskola.

— Av vem fick du de där tjugo francsen? frågar Kadel nyfiskt.

— Det vet fan! Men han lär vara konsthandlare, hade förbannat snygga fodral och monokel i ögat. Han är nog fikus, skulle jag tro. Förresten är han på språng efter Rousseaus tavlor, den där tullarn, ni vet. Ja, dom höjer opp och sänker ner på sin konstmarknad. En jävla humbug, som dom bara själva förtjänar på och konstnären inte ett barr. Och död är han ofast, när dom börjar haussa opp honom och kan därför inte ha nån glädje av sin kosing.

— Du ska akta dej att sitta med såna där, säger Kadel ogillande.